

Αναμονή

Ένωσε το βάρος του κεφαλιού της στο μαξιλάρι του. Η ανάσα της ζεστή, τρυφερά απαιτητική ξεδιπλωνόταν ρυθμικά. Του άρεσε όταν έμενε έτσι σε στάση απόλυτης ακινησίας, απούσα δήθεν αλλά εκεί, να περιμένει. Γι' αυτήν ο χρόνος δεν ήταν παρά άπειροι ομόκεντροι κύκλοι με βλέψεις στην αιωνιότητα. Τα πράγματα άρχιζαν και τελείωναν ακριβώς στο ίδιο σημείο, διανύοντας την ίδια και απαράλλακτη τροχιά, με μικρές εκπλήξεις και ελάχιστες αναποδιές, ευτυχώς αντιστρέψιμες, γύρω από έναν αμετακίνητο πυρήνα, εκείνον.

Η βεβαιότητα της επανάληψης τη γέμιζε σιγουριά. Της εξασφάλιζε ένα διαρκές προβάδισμα. Ήξερε, και μάλιστα εκ των προτέρων, και αναλόγως μπορούσε να κινήσει τα κατάλληλα νήματα. Να αποφασίσει τι θα κάνει και πότε, ποια στάση να κρατήσει και για πόσο, αν θα υποχωρήσει με το κεφάλι χαμηλωμένο ή αν θα συνεχίσει να διεκδικεί, ξεκινώντας ένα παιχνίδι με άδηλη έκβαση. Καμιά εμπειρία δεν πήγαινε χαμένη, όσο ασήμαντη κι αν έμοιαζε. Ήταν ένα ακόμη λιθαράκι στην παρακαταθήκη ανακούφισης που συχνά αποκαλείται πείρα. Είχε έτσι μετατρέψει τις καθημερινές συνήθειες σε πηγή ζωής και μέσο τακτοποίησης ενός σύμπαντος που ήταν και θα παρέμενε απελπιστικά μεγάλο και για πάντα ανεξερεύνητο.

Είχε μάθει ύστερα από τόσα χρόνια κοινής ζωής να αποκωδικοποιεί και τις πιο ανεπαίσθητες ενδείξεις, να μαντεύ-

ει χωρίς διαψεύσεις τι θα επακολουθήσει ή, στη χειρότερη περίπτωση, και με ελάχιστη εκ μέρους της προσπάθεια, σε ποιες πρακτικές να καταφύγει για να το προκαλέσει. Κινήσεις, φράσεις, μυρωδιές, θόρυβοι, προθέσεις αγγίγματος συνωστίζονταν στο θάλαμο επεξεργασίας πληροφοριών. Έσκυβε από πάνω τους με προσοχή, τις τακτοποιούσε μεθοδικά στα κουτάκια της μνήμης και της χρησιμότητας και, ευγνώμων για τον πλούτο τους, άρχιζε να σκηνοθετεί τη δική της πραγματικότητα. Ζύγιζε τα συν και τα πλην, έκοβε, έραβε και περίμενε.

Η πείρα λοιπόν την είχε διδάξει ότι η αναμονή κατέληγε τις περισσότερες φορές στο επιθυμητό αποτέλεσμα. Ο άλλος, ανυποψίαστος μπροστά στην ισχύ του άρρητου αιτήματος, συνειδητοποιούσε ξαφνικά ότι βρισκόταν σε μειονεκτική θέση. Αλλά τότε ήταν αργά. Είχε χάσει τη μπάλα και άντε να κρατήσει τα προσχήματα. Εκείνη πάλι, ποτέ δεν πανηγύριζε για τη νίκη της. Σιωπηλά δεχόταν το έπαθλο, σαν το μήλο που αργά ή γρήγορα, ανίκανο να αποδράσει από το νόμο της βαρύτητας, θα άφηνε το μητρικό κλαδί και θα κατέληγε στο πανέρι της. Μια υποψία χαμόγελου απλωνόταν τότε στο πρόσωπό της, χωρίς όμως καμία τάση επίδειξης ή κομπασμού. Δεν θ' άφηνε ποτέ να διαρρεύσει ποιος πραγματικά είχε το πάνω χέρι. Ούτε και στις εκπλήξεις άλλαζε στάση. Ένα κλάσμα του δευτερολέπτου ήταν αρκετό για να συνειδητοποιήσει την ανέλπιστα τύχη και να αναμετρηθεί με τη χαρά της. Αναζητούσε στα γρήγορα έναν τρόπο έκφρασης που να αποκρύπτει την ένταση της επιθυμίας και να ανταμείβει τον ευεργέτη της, εκείνον που κατάφερε να μαντέψει, χωρίς καν η ίδια να χρειαστεί να υπαινιχθεί.

Όλοι τη θεωρούσαν υπόδειγμα υπακοής, ένα ον χωρίς γωνίες, χαριτωμένα φιλικό, ακίνδυνο, κυρίως επειδή πί-

στευαν ότι η θέλησή του δεν ήταν παρά προέκταση της θέλησης των άλλων. Περιέφερε την ομορφιά της ανεπιτήδευτα, δήθεν αδιάφορα, με την αυτοπεποίθηση που χαρίζει η επίγνωση και η επιβεβαίωση. Ξανθιά, καλοστεκούμενη για τα χρόνια της, τραβούσε ακόμη τα βλέμματα με το ύφος και τα κουνήματά της, το χορευτικό της βάδισμα και τις χρυσαφένιες τούφες της, μια κινητή υπόσχεση προσφοράς και διαθεσιμότητας για περιστασιακές επαφές.

Ήταν πρωί. Αν έκρινε από το φως, περίπου οκτώ. Ώρα για την πρώτη απόφαση της μέρας. Να σηκωθεί, επιστρέφοντας στον κόσμο των ζωντανών, ή να γευτεί για λίγο ακόμα την αδράνεια των αποσυρμένων; Η ανάσα δίπλα του διάβασε την αμφιθυμία. Το κεφάλι πλησίασε κι άλλο, το βάρος του διπλασιάστηκε. Το σώμα τεντώθηκε σε μια αβέβαιη διερώτηση: να διατηρήσει την απόσταση ή μήπως να τολμήσει την επαφή; Να θυμίσει τη θαλπωρή του ή να παραμείνει στην επιθυμία; Να εκβιάσει το χάδι ή να αρκεστεί στην παραχώρηση;

Γύρισε προς το μέρος της. Δυο μεγάλα καστανά μάτια τον κοίταζαν σαν να τον αντίκριζαν για πρώτη φορά. Έβγαλε το χέρι από τα σκεπάσματα. Μετακινήθηκε ελαφρά. Η ανάσα της, ακανόνιστη πια, έκανε βόλτες στο πρόσωπό του. Η μυρωδιά της, βαριά και υγρή, γέμισε τα ρουθούνια του.

«Καλημέρα Ρόζα», υποσχέθηκε, και βύθισε το χέρι του στα μαλλιά της.

Πλησίασε κι άλλο. Έβαλε το μουσούδι της στο λαιμό του, και η ουρά της, ένα κεφάλτο εκκρεμές, διαδήλωνε τον ενθουσιασμό της.

Και σήμερα η αναμονή άξιζε τον κόπο.